

IV

Тилън с напета крачка се насочи към помещението за забавления и развлечения. Радваше се на реакцията и любопитните погледи на своите другари или... На лицето му се очерта малко дяволита жизнерадост... по-точно казано, на своите бойни другари, както вече може да каже след всичко преживяно. И Гени... красивата Гени... това привлекателно нещице със своето закачливо кикотене... Видя как дъхът ѝ спира при неговия разказ за онези двама члена на екипажа на НЕПТУН и тяхното заминаване без да се върнат.

След това му се възвърна съмнението за необходимостта от предприетите от тях двамата мерки. Те двамата с Шена май малко прекалено се уплашиха от онези шумове от коридора, макар че това е дяволска работа. Съвсем еднакви бяха с онези от края на двуминутния запис от НЕПТУН. Възможно беше повтаряне на сценария, шумовете и... Тогава му затрепериха колената, а на Шена десет пъти по-силно. Едва успя да каже онова „а сега какво?“

Тилън избухна в смях.

– Ей, Тилън! – от отсрещната страна Мими весело му махаше за поздрав. – Добре се представи. Вас двамата почти трябваше да ви отпишат, а?

– Доста напрегнато беше.

– Добре, че се отървахте.

– Да. – Тилън продължи възбудено да кима. – Виждала ли си някъде Гени?

Мими показа към бара и попита:

– Ще дойдеш ли на вечерята с капитана?

– Разбира се, нали ще дойдат всички! – обаче в

този момент повече го интересуваше срещата с Гени.